

Odpovědnost státu za škodu

Nárok oprávněné osoby na náhradu ušlého zisku uplatněný vůči povinné osobě jako škoda vzniklá porušením povinnosti vydat včas věc podle zákona č. [87/1991](#) Sb., není nárokem vycházejícím z vlastnického práva k vydávané věci; oprávněná osoba je oprávněna se jej domáhat vůči povinné osobě bez zřetele k tomu, zda dosud probíhá řízení v restituční věci, v němž oprávněná osoba uplatnila vůči povinné osobě právo na vydání věci. Proti státu lze uplatňovat nárok na náhradu škody způsobené oprávněné osobě tím, že jí povinná osoba věc včas nevydala, jen za předpokladu, že porušení právní povinnosti státem tvořené nesprávným úředním postupem, jenž má spočívat v tom, že soud nerozhodl o restituční věci v přiměřené lhůtě, vedlo ke ztrátě pohledávky oprávněné osoby (z titulu odpovědnosti za škodu) vůči povinné osobě.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 2863/2014, ze dne 7.10.2014)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce Ing. J. V., CSc., zastoupeného JUDr. L.Z., advokátem se sídlem P., proti žalované Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti se sídlem P., o zaplacení částky 5.161,- Kč s příslušenstvím a částky 4.950,- Kč měsíčně, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 26 C 2/2011, o dovolání žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2014, č. j. 18 Co 41/2014 - 249, tak, že dovolání se v části výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2014, sp. zn. 18 Co 41/2014 - 249, kterým byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu k žalobě "o odškodnění za ztrátu výdělku měsíčním příplatkem ve výši 4.950,- Kč ke starobnímu důchodu, který bude valorizován shodně se starobním důchodem", zamítá. Dovolání se v části výroku rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2014, sp. zn. 18 Co 41/2014 - 249, kterým byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně ve vztahu k žalobě "o zaplacení 5.161,- Kč s 0,5% složeným úrokem z prodlení denně od 6. 8. 1996 do zaplacení", a ve výroku o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů odmítá.

Z odůvodnění:

Napadeným rozsudkem odvolací soud změnil rozsudek soudu prvního stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé ohledně příslušenství pohledávek tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobci (v rozsudku blíže určený) úrok z prodlení z částek 114.935,21 Kč a 24.157,- Kč od 6. 5. 2010 do zaplacení, jinak rozsudek, pokud bylo na úroku z prodlení žalováno více, změnil tak, že žalobu zamítl. Dále potvrdil rozsudek soudu prvního stupně v zamítavém výroku o věci samé (ve vztahu k žalobě o zaplacení částky 5.161,- Kč s 0,5% složeným úrokem z prodlení denně od 6. 8. 1996 do zaplacení a k žalobě o odškodnění za ztrátu výdělku měsíčním příplatkem ve výši 4.950,- Kč ke starobnímu důchodu, který bude valorizován shodně se starobním důchodem) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Nárok na náhradu škody ve výši 5.161,- Kč s příslušenstvím žalobce dovozoval z toho, že mu tato částka byla přisouzena v jednom z posuzovaných řízení. Následně však nebyla vymožena z důvodu, že se dlužník žalobce v důsledku průtahů v řízení stal nemajetným.

Odvolací soud ohledně tohoto nároku vyšel ze skutkových zjištění, že žalobce své pohledávky vůči společnosti Gennex, investiční fond, a. s. přihlásil do likvidace dopisem ze dne 29. 4. 2000. Na výzvu likvidátora společnosti, aby doplnil přihlášku pohledávky a doložil nárok s tím, že jinak nebude k přihlášce přihlíženo, nereagoval. Dne 7. 7. 2000 však podal proti společnosti žalobu u soudu. Z toho

odvolací soud dovodil, že žalobce nesplnil základní podmínku pro úspěšné uplatnění nároku na náhradu škody po žalované, neboť svojí nečinností při uplatnění pohledávky zavinil, že tento nárok mu nemohl být vyplacen z likvidované podstaty dlužníka. Rozhodl-li se žalobce, že dlužnou částku nebude požadovat mimosoudně ale jen v rámci soudního řízení, zvolil tím současně, a to na vlastní riziko, že v případě dlouhého soudního řízení se této pohledávky z majetku společnosti nedomůže. Žalovaná za tuto volbu žalobce nezodpovídá, a není proto povinna žalobci nahradit škodu ani za situace, kdy k nepřiměřené délce soudního řízení skutečně došlo.

Nárok na náhradu škody formou měsíčního příplatku ke starobnímu důchodu ve výši 4.950,- Kč žalobce dovozoval z toho, že v důsledku žaloby, která byla v dalším posuzovaném řízení podána proti němu jako žalovanému, nesplňoval podmínku důvěryhodnosti podle zvláštního předpisu a nemohl tak vykonávat funkci makléře. V důsledku toho mu za dobu průtahů ušel příjem, což se následně odrazilo ve výši starobního důchodu.

Odvolací soud ohledně tohoto nároku konstatoval, že nebylo třeba provádět dokazování, neboť již ze samotných skutkových tvrzení žaloby vyplývá, že zde chybí vztah příčinné souvislosti se vznikem škody, za niž žalobce požaduje náhradu. Odvolací soud vyšel z toho, že příčinná souvislost mezi kvalifikovanou škodnou událostí a vznikem škody je dána, jestliže nebyt konkrétní škodní události, ke škodě by nedošlo. O vztah příčinné souvislosti se jedná, vznikla-li škoda jako následek určité události, která byla pro vznik škody rozhodující. Příčinou vzniku škody může být jen ta okolnost, která škodu způsobila a bez níž by škodlivý následek nenastal. Z toho podle odvolacího soudu vyplývá, že nepřiměřené délky soudních řízení ve sporech vedených žalobcem se společností Gennex, investiční fond, a. s., nemohly žalobci způsobit majetkovou újmu a nemohly se stát příčinou vzniku jeho škody. Jeho újma má příčinu v té okolnosti, jež ztrátu na výdělku způsobila a kterou byla ztráta jeho způsobilosti vykonávat činnost makléře.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 1, 2 o. s. ř. za použití § 142 odst. 2 o. s. ř., když žalobce byl převážně procesně neúspěšný (úspěšný byl do částek 142.935,21 Kč a 24.157,- Kč, a to jen s částí původně žalovaného příslušenství, neúspěšný byl ohledně částky 5.161,- Kč s 0,5% denním úrokem z prodlení od 6. 8. 1996 a ohledně pravidelné měsíční renty ve výši 4.950,- Kč, a to na dobu neurčitou), přičemž se nejednalo o situaci, kdy by výše přiznaného plnění závisela na úvaze soudu. Žalované přitom žádné náklady řízení nevznikly.

Rozsudek odvolacího soudu napadl žalobce dovoláním v rozsahu, v jakém byl potvrzen zamítavý výrok rozsudku soudu prvního stupně, a ve výroku o náhradě nákladů řízení.

Dovolatel spatřuje přípustnost dovolání s odkazem na ustanovení § 237 o. s. ř. v tom, že se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu a že daná právní otázka má být dovolacím soudem rozhodnuta jinak.

Ve vztahu k nároku na zaplacení částky 5.161,- Kč s příslušenstvím podle dovolatele odvolací soud nesprávně vyložil a aplikoval ustanovení § 3 o. s. ř. a odepřel tak žalobci právo na přístup k soudu. Dovolatel poukázal, že žalobu podal až po odmítnutí dlužníka dobrovolně plnit a jednalo se tak o oprávněný výkon žalobcova práva. Majetek dlužníka i podle skutkových zjištění soudů by při přiměřené délce soudního řízení k vymožení pohledávky postačoval. Jedinou právně relevantní příčinou vzniku škody tak bylo nevydání rozhodnutí v přiměřené době.

Ve vztahu k nároku na přiznání měsíčního příplatku ke starobnímu důchodu ve výši 4.950,- Kč je podle dovolatele právní posouzení věci dovolacím soudem zjevně nesprávné a v rozporu se zavedenou judikaturou týkající se řetězení příčin vzniku škody. Odvolací soud nerozlišoval mezi řetězením příčin a mezi paralelními příčinami. Podle dovolatele, pokud by k průtahům nedošlo, mohl již od roku 2004 vykonávat své původní povolání makléře na kapitálovém trhu a ne být

nezaměstnaným. Soudy se odchýlily od ustálené judikatury ohledně řetězení příčin a dospěly tak k chybnému rozhodnutí. Ohledně výpočtu výše škody odkázal žalobce na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2010, sp. zn. 21 Cdo 4555/2009, a ze dne 10. 12. 2002, sp. zn. 21 Cdo 1185/2002.

Ve vztahu k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení spatřuje dovolatel nesprávné právní posouzení odvolacím soudem v otázce, zda je v řízeních ve věci odškodnění majetkové újmy aplikovatelný postup vzájemného poměřování částečného úspěchu a neúspěchu. Podle dovolatele, pokud byl navrhovatel úspěšný v meritu věci, pak není důvod, proč mu plně nepřiznat náhradu nákladů řízení. Poukázal přitom na nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. I. ÚS 1310/09, a ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 1625/09, a rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 25. 2. 1998, sp. zn. 1 Co 173/97. Krom toho z hlediska poměru přiznaných a nepřiznaných částek poukázal, že mu byl přiznán nárok na úhradu cca 169.000,- Kč a nebyl přiznán pouze nárok na zaplacení 5.161,- Kč s příslušenstvím a na měsíční rentu ve výši 4.950,- Kč měsíčně, i v tomto právním posouzení spatřuje dovolatel nesprávnost.

Žalovaná se k dovolání nevyjádřila.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 1. 2013 do 31. 12. 2013 (viz čl. II. bod 7 zákona č. [404/2012](#) Sb. a čl. II bod 2 zákona č. [293/2013](#) Sb.), dále jen „o. s. ř.“

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř.

Podle § 237 o. s. ř. není-li stanoveno jinak, je dovolání přípustné proti každému rozhodnutí odvolacího soudu, kterým se odvolací řízení končí, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. dovolání podle § 237 není přípustné proti rozsudkům a usnesením, v nichž dovoláním napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50 000 Kč, ledaže jde o vztahy ze spotřebitelských smluv, o pracovněprávní vztahy nebo o věci uvedené v § 120 odst. 2; k příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží.

Ve vztahu k nároku na zaplacení částky 5.161,- Kč s příslušenstvím není podle § 238 odst. 1 písm. d) o. s. ř. dovolání založené na přípustnosti podle § 237 o. s. ř. přípustné, neboť napadeným výrokem bylo rozhodnuto o peněžitém plnění nepřevyšujícím 50.000,- Kč, aniž by se jednalo o vztah ze spotřebitelské smlouvy, o pracovněprávní vztah nebo o věc uvedenou v § 120 odst. 2 o. s. ř. K příslušenství pohledávky se přitom nepřihlíží a skutečnost, že je výše příslušenství (úroku z prodlení) vymezena smluvně na tom nic nemění. Argumentoval-li dovolatel právě výší příslušenství jako součástí škody, nezbývá než konstatovat, že odvolací soud rozhodl o žalobním nároku tak, jak jej vymezil sám žalobce, tedy nikoliv v kapitalizované výši ke konkrétnímu datu (je přitom věcí žalobce, jak svůj žalobní nárok vymezí).

Dovolání není přípustné podle § 237 o. s. ř. ve vztahu k nároku na platek ke starobnímu důchodu, pokud dovolatel poukazuje na rozpor s judikaturou Nejvyššího soudu týkající se výpočtu náhrady za ztrátu na výdělků. V daném případě není splněna jedna ze základních podmínek přípustnosti dovolání, neboť na vyřešení hmotněprávní otázky výše škody napadené rozhodnutí odvolacího soudu nezáviselo v situaci, kdy se jí odvolací soud pro absenci základu nároku nezabýval.

Dovolání není přípustné ani ve vztahu k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení.

Nález Ústavního soudu ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. I. ÚS 1310/09, na který poukazuje dovolatel, se týkal rozhodování o náhradě nákladů řízení ve sporech o přiměřené zadostiučinění podle § 31a zákona č. [82/1998](#) Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti /notářský řád/, v platném znění (dále jen „OdpŠk“), tedy o nikoliv o nároku na náhradu škody jako v nyní projednávané věci, na což i poukázal odvolací soud, když uvedl, že "se nejednalo o situaci, kdy by výše přiznaného plnění závisela na úvaze soudu."

V případě dovolatelem citovaného usnesení Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 1625/09, byla ústavní stížnost jako nepřipustná odmítnuta, nadto se týkala aplikace ustanovení § 150 o. s. ř.

Dovolatelem citovaná rozhodnutí Ústavního soudu tedy nejsou pro rozhodnutí v dané věci použitelná.

Nejvyšší soud v usnesení ze dne 26. 2. 2014, sp. zn. 25 Cdo 2699/2013 (rozhodnutí Nejvyššího soudu uvedená v tomto rozhodnutí jsou dostupná na www.nsoud.cz), konstatoval, že ustanovení § 142 odst. 3 o. s. ř. je výjimkou z obecné zásady úspěchu ve věci uplatňované při rozhodování o náhradě nákladů řízení, resp. výjimkou ze zásady částečného úspěchu ve věci, na které je založeno ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. Použití této výjimky připadá do úvahy tehdy, závisí-li úspěch ve věci na znaleckém posudku či na úvaze soudu o výši plnění. Úvahou soudu je míněn postup podle § 136 o. s. ř., který se uplatní tam, kde je základ nároku dán, avšak jeho výši lze zjistit jen s nepoměrnými obtížemi nebo vůbec. O takovou situaci se v nyní projednávané věci nejednalo.

Z uvedeného vyplývá, že postup odvolacího soudu při rozhodování o náhradě nákladů řízení podle § 142 odst. 2 o. s. ř. není v rozporu s ustálenou rozhodovací praxí dovolacího soudu, a proto dovolání z tohoto důvodu proti němu není ve smyslu § 237 o. s. ř. přípustné.

Ve vztahu k rozhodnutí o náhradě nákladů řízení dovolatel rovněž namítal, že nebyl správně stanoven ani poměr částek, které žalobci přiznány byly a které přiznány nebyly, a z toho důvodu bylo odvolacím soudem nesprávně aplikováno ustanovení § 224 o. s. ř. Tím ovšem z hlediska přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř. nijak nevymezil právní otázku, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu, příp. která dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu nebyla řešena (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 9. 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek). V tomto rozsahu tedy dovolání trpí vadou, jež nebyla ve lhůtě (§ 241b odst. 3 o. s. ř.) odstraněna a pro níž nelze v dovolacím řízení pokračovat (§ 243c odst. 1 o. s. ř.).

Rozhodnutí odvolacího soudu o nároku na náhradu škody v podobě příplatku ke starobnímu důchodu dovolatel rovněž napadal z hlediska posouzení příčinné souvislosti s tvrzenou nepřiměřenou délkou soudního řízení.

Otázka existence příčinné souvislosti je otázkou skutkovou, neboť v řízení se zjišťuje, zda protiprávní úkon škůdce a vzniklá škoda na straně poškozeného jsou ve vzájemném poměru příčiny a následku. Právní posouzení příčinné souvislosti spočívá ve stanovení, mezi jakými skutkovými okolnostmi má být její existence zjišťována (srov. např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 3. 2011, sp. zn. 25 Cdo 3748/2008).

Namítá-li tedy dovolatel, že odvolací soud spatřuje nesprávně příčinu vzniku škody pouze ve ztrátě způsobilosti žalobce vykonávat činnost makléře, zatímco dovolatel spatřuje příčinu i v nepřiměřené délce soudního řízení, je tím napadáno nesprávné právní posouzení příčinné souvislosti.

Právní otázka, zda nepřiměřená délka soudního řízení o žalobě, s jejímž podáním zvláštní předpis

spojuje ztrátu předpokladů pro výkon určité činnosti, může být příčinnou vzniku škody ve formě ušlého zisku z výkonu takové činnosti, nebyla dosud v rozhodovací praxi dovolacího soudu vyřešena. Z tohoto důvodu je tedy podle § 237 o. s. ř. dovolání ve vztahu k nároku na příplatek ke starobnímu důchodu přípustné.

V dovolatelem citovaném rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 30 Cdo 1729/2013, žalobci vznikla škoda v důsledku toho, že nemohl vykonávat podnikatelskou činnost. K tomu vedly dvě na sebe navazující skutečnosti, a to pravomocné odsouzení žalobce pro spáchání trestného činu a rozhodnutí živnostenského úřadu o odebrání živnostenských oprávnění žalobci. Za relevantní příčinu vzniku škody nebylo možno považovat rozhodnutí živnostenského úřadu o zrušení živnostenského oprávnění. Jeho vydání bylo totiž pouze nutným důsledkem skutečnosti, že žalobce po pravomocném odsouzení přestal splňovat podmínku bezúhonnosti vyžadovanou živnostenským zákonem. Rozhodnutím živnostenského úřadu o odebrání živnostenského oprávnění tedy nedošlo k přerušení příčinné souvislosti mezi odsouzením pro spáchání trestného činu a tvrzenou škodou. Za relevantní příčinu, na základě které došlo k dalším událostem, jež mohly vést ke vzniku žalobcem tvrzené škody, bylo nutno považovat právě rozsudek o vině žalobce a o jeho odsouzení pro trestný čin.

Dovolatelem citované rozhodnutí není použitelné pro posouzení významu průtahů v řízení jako příčiny vzniku škody.

Ve vztahu k posouzení významu průtahů v řízení jako příčiny vzniku škody Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 12. 9. 2012, sp. zn. 31 Cdo 1791/2011, konstatoval, že ukládá-li ustanovení § 5 zákona č. [87/1991](#) Sb., ve znění pozdějších předpisů, povinné osobě vydat věc na základě včasné písemné výzvy oprávněné osobě, která prokáže svůj nárok na vydání věci a uvede způsob jejího převzetí státem, a to tím způsobem, že s ní uzavře dohodu o vydání věci a věc vydá nejpozději do třiceti dnů po uplynutí lhůty uvedené v § 5 odst. 2 uvedeného zákona, jde o právní povinnost. Porušení této povinnosti může založit odpovědnost povinné osoby za vznik škody tím způsobené oprávněné osobě, a to v režimu ustanovení § 420 odst. 1 zákona č. [40/1964](#) Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen "obč. zák."). Nárok oprávněné osoby na náhradu ušlého zisku uplatněný vůči povinné osobě jako škoda vzniklá porušením povinnosti vydat včas věc podle zákona č. [87/1991](#) Sb., není nárokem vycházejícím z vlastnického práva k vydávané věci; oprávněná osoba je oprávněna se jej domáhat vůči povinné osobě bez zřetele k tomu, zda dosud probíhá řízení v restituční věci, v němž oprávněná osoba uplatnila vůči povinné osobě právo na vydání věci. Proti státu lze uplatňovat nárok na náhradu škody způsobené oprávněné osobě tím, že jí povinná osoba věc včas nevydala, jen za předpokladu, že porušení právní povinnosti státem tvořené nesprávným úředním postupem, jenž má spočívat v tom, že soud nerozhodl o restituční věci v přiměřené lhůtě, vedlo ke ztrátě pohledávky oprávněné osoby (z titulu odpovědnosti za škodu) vůči povinné osobě.

Obdobně v rozsudku ze dne 6. 4. 2011, sp. zn. 28 Cdo 4659/2009, Nejvyšší soud uzavřel, že došlo-li k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v průtazích v řízení, neznamená to bez dalšího, že právě tento postup byl příčinou toho, že žalobce musel zaplatit věřiteli i úroky z prodlení, a stát tak lze činit odpovědným za takto vzniklou majetkovou újmu na straně žalobce. Povinnost platit úroky z prodlení je ustanovením § 517 odst. 1 obč. zák. předvídaný následek skutečnosti, že dlužník nesplní svůj závazek řádně a včas. Tvrdí-li tedy žalobce, že utrpěl újmu tím, že mu bylo soudem uloženo zaplatit věřiteli žalovanou částku na úrocích z prodlení, je třeba příčinu vzniku této újmy spatřovat právě ve skutečnosti, že z jeho strany nedošlo k řádnému a včasnému splnění dluhu, a nikoliv v nesprávném úředním postupu soudu (srov. i usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 11. 2004, sp. zn. 25 Cdo 1421/2004).

Jestliže v nyní posuzované věci podaná žaloba na plnění měla podle dovolatele ve smyslu § 14 odst. 2 zákona č. [256/2004](#) Sb., ve znění účinném v roce 2004, ve spojení s § 2 odst. 2 písm. c) bod 3.

prováděcí vyhlášky č. [268/2004](#) Sb. bránit v získání povolení k činnosti makléře z důvodu ztráty důvěryhodnosti, pak příčinou ztráty důvěryhodnosti bylo výlučně podání žaloby. Pouze na tom, zda tato žaloba byla důvodná či nikoliv, závisí, kdo je za případnou újmu (spočívající ve ztrátě příjmu z činnosti makléře) odpovědný (ve smyslu § 420 odst. 1 obč. zák.), zda žalobce, který podal nedůvodnou žalobu, či žalovaný, který svoji povinnost řádně a včas nesplnil. Ani případný nesprávný úřední postup spočívající v průtahích v řízení nemůže být relevantní příčinou vzniku škody, neboť nic nebránilo odpovědnému subjektu, aby buď jako žalobce vzal nedůvodnou žalobu zpět nebo jako žalovaný svoji povinnost splnil.

Z uvedeného vyplývá, že právní posouzení příčinné souvislosti odvolacím soudem bylo správné, a proto ve vztahu k nároku na příplatek ke starobnímu důchodu dovolací soud postupem podle § 243d písm. a) o. s. ř. dovolání zamítl.

zdroj: www.nsoud.cz

Právní věta - redakce.

Další články:

- [Střídavá péče](#)
- [Restituce](#)
- [Majetková podstata \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Odpovědnost státu za újmu \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předběžné opatření](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Pracovní doba](#)
- [Exekuce](#)
- [Důkazní břemeno](#)
- [Dokazování, neúčinnost právního jednání](#)